Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

Nr. 2. Warszawa, dnia 20 stycznia 1936 r. **Rok XIX.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Warszawa, ul. Senatorska 29 sklep Nr. 22, tel. 696-87; Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowem.

TREŚĆ.

A.

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

8.

PISMO OKÓLNE

z dnia 16 stycznia 1936 r.

w sprawie udziału Związku Oficerów Rezerwy R. P. w akcji przysposobienia wojskowego.

(Nr. AP, 150-442).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Jednem z głównych zadań Związku Oficerów Rezerwy R. P. (Warszawa, ul. Wierzbowa 11) jest prowadzenie pracy przysposobienia wojskowego a w szczególności przysposobienia rezerw i do pracy tej Związek powołany został rozkazem Ministra Spraw Wojskowych z dnia 2 maja 1933 r.

Aby Związek mógł rozwinąć skuteczną działalność w tym kierunku i wywiązać się z włożonych nań ważnych zadań w zakresie wzmocnienia siły obronnej Państwa, konieczne jest przychylne ustosunkowanie się władz administracji ogólnej do jego działalności i pracy organizacyjnej w terenie. Dotyczy to zwłaszcza wykonania zadań wyszkoleniowych przeprowadzanych przez organa Związku.

Z uwagi na powyższe proszę pp. Wojewodów (Komisarza Rządu) i pp. Starostów o zainteresowanie się pracami i zadaniami

Związku i o udzielanie mu, w ramach obowiązujących przepisów, stałego najżyczliwszego poparcia i pomocy.

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

9.

PISMO OKÓLNE

z dnia 18 stycznia 1936 r.

o XIX kursie administracji komunalnej.

(Nr. SS. 40-7-1).

Do

Urzędów Wojewódzkich (z wyjątkiem śląskiego) Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

Nawiązując do pisma okólnego z dn. 8.VII 1935 r. Nr. SS 47/2-23 Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 22 poz. 122) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że dn. 2 marca 1936 r. rozpocznie się XIX Kurs Administracji Komunalnej przy Wolnej Wszechnicy Polskiej w Warszawie. Kurs ten będzie trwał do dnia 15 lipca 1936 r. Warunki przyjęcia i program wykładów niczem się nie różnią od warunków przyjęcia i programu poprzedniego kursu. Należy zaznaczyć, że opłaty winny być wniesione przez słuchaczów zgóry. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o jaknajrychlejsze zawiadomienie związków samorządowych o otwarciu kursu, aby miały czas delegować kandydatów na kurs przed dniem 1.III.1936 roku.

W czasie trwania poprzednich kursów zdarzały się wypadki, że przybywali na kurs i zgłaszali się do Dyrekcji kandydaci, którzy nie otrzymali zawiadomienia o przyjęciu; kandydaci ci tłomaczą zazwyczaj swój przyjazd na kurs poleceniem władz przełożonych.

Ponieważ ilość miejsc na kursach jest ściśle ograniczona, zgłaszanie się kandydatów nie przyjętych stawia Dyrekcję Kursów w trudnej sytuacji, zwłaszcza, że kandydaci, przyjeżdżając do Warszawy, ponoszą znaczne wydatki, a czasem nawet (licząc, że zostaną przyjęci na kurs) likwidują mieszkania w miejscu swego dotychczasowego zamieszkania.

W związku z tem, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o zwrócenie uwagi, aby odpowiednie władze służbowe tylko wtedy zezwalały swoim pracownikom na wyjazd do Warszawy na kurs, gdy Dyrekcja Kursów nadeśle zawiadomienie o przyjęciu kandydatów.

(—) Zbikowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 7 stycznia Nr. 2 Rok 1936

Poz. 3. Ustawa z dnia 2 stycznia 1936 r. o wykonywaniu kontroli parlamentarnej nad długami Państwa.

Poz 4. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 grudnia 1935 r. o zniesieniu Sądu Grodzkiego w Niewachlowie w okręgu Sądu Okręgowego w Kielcach.

Poz. 5. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany okręgów sądów grodzkich w Nasielsku i Pułtusku w okręgu Sądu Okręgowego w Warszawie.

Poz. 6. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 14 grudnia 1935 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Na podstawie art. 4 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 518) ogłaszam w brzmieniu obowiązującem od dnia 1 stycznia 1936 r. jednolity tekst ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 715) z uwzględnieniem zmian i uzupełnień wprowadzonych:

1) rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976);

2) ustawą z dnia 18 marca 1935 r. o zmianie ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 162);

3) dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. w sprawie zmiany ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 518).

Podany w załączniku tekst ustawy nie obejmuje art. 3 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 162) oraz art. 2, 3 i 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 518), które stanowią, że:

a) ustalony w art. 9 ust. 1) i 2) ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z dn. 1932 r. Nr. 106, poz. 884) udział związków samorządowych we wpływach z państwowego podatku dochodowego oblicza się od połowy wpływów z podatku, pobieranego według Działu II, oraz od 5/7 części wpływów z podatku, pobieranego według Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym;

b) postanowienia art. 21 ust. 5 i 6 mają zastosowanie po raz pierwszy przy wymiarze podatku dochodowego na 1935 rok podatkowy;

c) pozostałe postanowienia, dotyczące podatku dochodowego pobieranego według Działu I ustawy w brzmieniu obwieszczenia mają po raz pierwszy zastosowanie przy wymiarze podatku dochodowego na rok podatkowy 1936, przyczem:

1) przepisy art. 6 ust. 2 stosuje się do przedmiotów, nabywanych od 1935 r. począwszy,

2) dochód z tantjem, określonych w dotychczasowym art. 18 ustawy o państwowym podatku dochodowym, podlega po raz ostatni opodatkowaniu według Działu I, o ile chodzi o tantjemy wypłacone do dnia 31 grudnia 1935 r.;

d) istniejące w dniu 1 stycznia 1936 r. zaległości w podatku dochodowym wraz z dodatkami, pobieranemi na mocy ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) i ustawy z dnia 22 października 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 760) wraz z późniejszemi zmianami, łączy się w jedną ogólną sumę; to samo stosuje się do należności z tytułu tego podatku wraz z dodatkami za lata podatkowe do roku podatkowego 1935 włącznie, powstających po dniu 31 grudnia 1935 r.;

e) we wpływach z podatku dochodowego z Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym za lata podatkowe poprzedzające rok podatkowy 1936, obliczanych w myśl lit. d), udział związków samorządowych wynosi: dla m. st. Warszawy — $16^2/_3\%$, dla innych związków samorządowych — 12,5%;

f) przepisy podane w załączniku, dotyczące podatku dochodowego, pobieranego według Działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym oraz dodatku do tego podatku na rzecz związków samorządowych, mają zastosowanie do uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłacanych począwszy od 1 stycznia 1936 r.; jeżeli po dniu 1 stycznia 1936 r. wypłacane jest robotnikom wynagrodzenie, przypadające do wypłaty przed 7 stycznia 1936 r. wówczas różnica pomiędzy wysokością podatku, należnego w myśl przepisów podanych w załączniku, a wysokością podatku, przewidzianą w przepisach obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1936 r., nie podlega potrąceniu z wypłacanego wynagrodzenia, lecz obciąża pracodawcę; przepis ten stosuje się również do innych pracowników, jeżeli ich wynagrodzenie, obliczone w stosunku rocznym, nie przekracza 4.800 zł;

g) obliczenie oraz uiszczenie różnicy według zasad, ustalonych w art. 45, dokonane będzie po raz pierwszy w roku 1936, przy wzięciu za podstawę wynagrodzeń, otrzymanych w ciągu roku 1935, jednak według skali obowiązującej przed 1 stycznia 1936 r.;

h) dodatki: 15% w myśl ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) oraz kryzysowy w myśl ustawy z dnia 22 października 1931 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 45, poz. 311) będą pobrane przy obliczeniu różnicy w podatku dochodowym, przypadającej do zapłaty w myśl art. 45, od wynagrodzeń otrzymanych w ciągu roku 1935, jak również od dochodów, ustalanych dla wymiaru podatku dochodowego z Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym na lata podatkowe poprzedzające rok podatkowy 1936 — jednakże przy zostosowaniu przepisów lit. d);

i) z dniem 1 stycznia 1936 r. traci moc obowiązującą ustawa z dnia 22 października 1931 r. o kryzysowym dodatku do państwowego podatku dochodowego (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 45, poz. 311);

j) równocześnie w art. 1 ust. (1) pkt. 2) ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stemplowych i podatków pośrednich oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich oraz spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) po wyrazie: „gruntowego" dodaje się wyrazy: „i dochodowego", a w art. 2 skreśla się ustęp drugi.

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 14 grudnia 1935 r. (poz. 6).

USTAWA

o państwowym podatku dochodowym.

Dział I.

Osoby obowiązane do opłacania podatku.

Art. 1.

Państwowy podatek dochodowy opłacają:

1) Osoby fizyczne, mające na obszarze Rzeczypospolitej miejsce zamieszkania lub przebywające na tym obszarze dłużej niż rok, od całego dochodu.

2) Osoby fizyczne, bez względu na ich miejsce zamieszkania lub pobytu, o ile na obszarze Rzeczypospolitej:

a) posiadają nieruchomości, wierzytelności zahipotekowane na nieruchomościach, majątki, przywiązane do tegoż obszaru fideikomisem lub innemi przepisami prawnemi;

b) wykonywają przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, albo są spólnikami takich przedsiębiorstw, przyczem posiadania akcyj, udziałów i podobnych papierów wartościowych nie należy uważać za udział w przedsiębiorstwie;

c) pobierają płacę lub emeryturę, wypłacaną bądź przez służbodawców prywatnych, bądź z funduszów Państwa, związków samorządowych, oraz innych tego rodzaju funduszów publicznych — tylko od dochodu z tych źródeł (ustęp 2).

3) Osoby fizyczne, nie mające miejsca zamieszkania na obszarze Rzeczypospolitej, lecz przebywające na tym obszarze chociażby mniej niż rok dla zarobku albo wykonywania czynności handlowych lub przemysłowych, — od dochodu osiągniętego w tymże czasie na wspomnianym obszarze.

4) Spadki wakujące (nieobjęte).

5) Osoby prawne:

a) których zarząd znajduje się na obszarze Rzeczypospolitej — od całego dochodu;

b) inne — od dochodu, osiągniętego na obszarze Rzeczypospolitej ze źródeł, wymienionych w ustępie 2 punkty a) i b).

Art. 2.

Opodatkowaniu podlegają wymienione w art. 1 osoby fizyczne, spadki wakujące (nie objęte) i osoby prawne, których dochód roczny przekracza 1.500 zł.

Przedmiot opodatkowania.

Art. 3.

Opodatkowaniu podlegają dochody:

1) z nieruchomości gruntowej własnej, posiadanej, użytkowanej lub dzierżawionej;

2) z budynków;

3) a) z przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych;

b) z zajęć zawodowych i wszelkich innych zatrudnień o celach zarobkowych;

4) z kapitałów pieniężnych i praw majątkowych;

5) z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę;

6) z wszelkiego rodzaju źródeł dochodu, niewymienionych w ust. 1 — 5 artykułu niniejszego.

Wymienione dochody, z wyjątkiem dochodów z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, podlegają łącznemu opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu I ustawy niniejszej.

Dochody z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę podlegają opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu II ustawy niniejszej; dochody te, o ile wypłacane są na obszarze obcego Państwa, podlegają opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu I ustawy, jednak według skali art. 43, przyczem do tych dochodów nie stosuje się odliczeń z art. 10, tudzież zwyżek i zniżek podatkowych z art. 26, 27 i 29.

Art. 4.

Dochód osób fizycznych (art. 1 ust. 1) z nieruchomości i stałych przedsiębiorstw, znajdujących się poza obszarem Rzeczypospolitej, jak również dochód z płac służbowych i emerytur z funduszów innego państwa, obcych związków samorządowych oraz innych tego rodzaju funduszów publicznych wyłącza się od opodatkowania, o ile będzie udowodnione, że podlega tam podatkowi tego samego rodzaju i jeżeli właściwe obce państwo postępuje według zasad wzajemności co do takich samych dochodów ze źródeł tutejszych.

Zwolnienia od podatku.

Art. 5.

Od podatku dochodowego wolni są:

1) uwierzytelnieni przy Rządzie Rzeczypospolitej zastępcy obcych państw oraz przydani im urzędnicy i osoby, pozostające u nich w służbie, o ile są cudzoziemcami, z wyjątkiem podatku od dochodu ze źródeł, wymienionych w art. 1 ust. 2;

2) inne osoby, których na podstawie układów międzypaństwowych lub wogóle według zasad prawa międzynarodowego służy prawo do zwolnienia od podatku dochodowego, z wyjątkiem podatku od dochodów ze źródeł, wymienionych w art. 1 ustęp 2;

3) weterani powstań 1831, 1848 i 1863 roku, co do pensyj, pobieranych na mocy obowiązujących ustaw;

4) osoby, pobierające ze Skarbu pensje i dodatki, przywiązane do odznaczeń za waleczność, za rany i t. p., co do tych pensyj i dodatków;

5) szeregowi Wojsk Polskich co do ich żołdu w służbie czynnej, łącznie ze wszystkiemi dodatkami;

6) oficerowie, duchowni i urzędnicy wojskowi w czasie wojny, należący do oddziałów, postawionych na stopie bojowej, co do uposażenia wypłacanego z etatu wojennego;

7) Państwo i związki samorządowe;

8) osoby prawne, których dochody są obracane w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, wyznaniowe o dobroczynne;

9) kółka rolnicze, należące do związków rewizyjnych lub Związku Ekonomicznego kółek rolniczych, a mające charakter spółdzielni (ustawa z dnia 29 października 1920 r. — Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495), wolne są od podatku dochodowego do końca roku 1929. Po upływie tego terminu kółka te będą opodatkowane jak spółdzielnie, wymienione w art. 10 część pierwsza ustęp 6.

Pojęcie dochodu.

Art. 6.

Za dochód uważa się sumę wszystkich przychodów w pieniądzach lub wartościach pieniężnych, otrzymanych z poszczególnych źródeł, wymienionych w art. 3, po strąceniu kosztów osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia tych przychodów, łącznie z corocznem prawidłowem odpisaniem na zużycie budynków, maszyn i wszelkiego rodzaju martwego inwentarza, oraz po potrąceniu strat częściowych lub całkowitych w przedmiotach, podlegających zużyciu i służących do osiągnięcia dochodu, o ile odpisań na zużycie oraz strat nie uwzględniono już w kosztach wyżej wymienionych.

Prowadzący prawidłowe księgi mogą jednorazowo odpisać całkowitą wartość przedmiotów, których zwykły okres zużycia nie przekracza lat pięciu.

Do kosztów osiągnięcia przychodów zalicza się koszty wyżywienia członków rodziny podatnika, stale pracujących w jego gospodarstwie rolnem lub leśnem, albo w jego przesiębiorstwie handlowem lub przemysłowem.

W razie, gdy okaże się wątpliwość co do wysokości odpisań za zużycie, w niniejszym artykule wymienionych, należy odpowiednie sumy ustalić przez znawców (biegłych).

Art. 7.

Nie uważa się za dochód, podlegający opodatkowaniu: 1) nadzwyczajnych przychodów w postaci spadków, legatów, darowizn, posagów, kapitałów, wypłaconych za ubezpieczenie życia, o ile te przychody nie stanowią perjodycznych wpływów; 2) wpływów wskutek częściowego lub całkowitego spieniężenia majątków; 3) zysków, wynikających ze sprzedaży przedmiotów majątkowych, o ile sprzedaż nie nastąpiła w wykonywaniu przedsiębiorstwa zarobkowego lub interesu spekulacyjnego; 4) wygranych loteryjnych i losowych; 5) wpłat z tytułu umarzania wierzytelności i 6) wogóle takich przychodów, które stanowią zwiększenie lub zwrot majątku, lecz nie stanowią dochodu.

Art. 8.

Z przychodów, osiągniętych z poszczególnych źródeł, nie mogą być potrącone:

1) wydatki na powiększenie lub ulepszenie źródła dochodu;

2) wydatki na umorzenie długów, kapitałów, włożonych w przedsiębiorstwa przez uczestników i na pokrycie strat za ubiegłe lata;

3) wydatki na prowadzenie gospodarstwa domowego podatnika i na utrzymanie członków jego rodziny;

4) procenty od własnego kapitału, włożonego w gospodarstwo lub przedsiębiorstwo podatnika;

5) wydatki na osiągnięcie dochodu ze źródeł, zagranicą położonych, a na mocy tej ustawy nie podlegających opodatkowaniu;

6) inne wydatki i straty, nie związane z osiągnięciem dochodu.

Art. 9.

Jeżeli przy obliczaniu dochodu z różnych źródeł, wskazanych w art. 3, okaże się w jednem przewyżka wpływów nad wydatkami, a w drugiem straty, to w celu ustalanie wysokości dochodu oblicza się oddzielnie sumę przewyżek i sumę strat i tę ostatnią potrąca się z pierwszej.

Odliczenia.

Art. 10.

Od ogólnego dochodu należy odliczyć:

1) odsetki od długów;

2) wartość pieniężną rent i trwałych ciężarów, opartych na tytułach prawnych;

3) obowiązujące podatnika na mocy prawa lub umowy opłaty za siebie i za członków jego rodziny do kas zapomogowych, emerytalnych, ubezpieczalni społecznych, ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków i pogrzebowych, o ile te opłaty łącznie nie przekraczają 300 zł rocznie za każdą ubezpieczoną osobę;

4) premje, wpłacane przez podatnika od ubezpieczeń na wypadek śmierci lub na dożycie, o ile nie przekraczają: a) na rachunek samego podatnika 300 zł rocznie, b) na rachunek zaś podatnika i członków rodziny, będących na jego utrzymaniu, łącznie 600 zł rocznie;

5) bezpośrednie podatki państwowe i samorządowe, przymusowe lub ustawowe świadczenia pieniężne oraz bezpłatne świadczenia przymusowe innego rodzaju na cele publiczne, z wyjątkiem państwowego podatku dochodowego, podatku specjalnego od tantjem, tudzież nadzwyczajnej daniny państwowej (ustawa z dnia 16 grudnia 1921 r.—Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 1, poz. 1) i podatku od wzbogacenia się, które ujawniło się przez nabycie nieruchomości i przez spłatę długów hipotecznych (ustawa z dnia 31 marca 1922 r. — Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 238), oraz daniny lasowej (ustawa z dnia 6 lipca 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 676) i podatku majątkowego (ustawa z dnia 11 sierpnia 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 746);

6) w spółdzielniach, działających na zasadzie ustawy z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495), które należą do związków rewizyjnych, wymienionych w art. 66 i 70 tejże ustawy, posiadających na podstawie art. 68 tejże ustawy prawa rewizji, — sumy nadwyżek bilansowych (zyski bilansowe), pochodzące z obrotów z członkami, o ile spółdzielnie te faktycznie i statutowo działają wśród swych członków, lub jeżeli rozszerzają wprawdzie działalność swoją i na osoby, nie będące członkami, ale przelewają przypadające na nieczłonków nadpłaty i zwroty w całości do funduszów, niepodlegających podług statutu podziałowi między członków.

Wszystkie powyżej wymienione odliczenia mogą być dokonane o tyle, o ile wydatki na nie faktycznie poniesione zostały. Wydatki, wspomniane w ustępach 1 i 2 niniejszego artykułu, odlicza się tylko o tyle, o ile ciążą na źródłach dochodu, podlegającego podatkowi i pozostają w związku gospodarczym z temi źródłami.

Procenty i perjodyczne świadczenia podatnika na korzyść członków rodziny mogą być uwzględnione tylko pod warunkiem, jeżeli otrzymujący te procenty lub świadczenia członek rodziny jest opodatkowany odrębnie podatkiem dochodowym.

Opodatkowanie członków rodziny i wspólnych dochodów.

Art. 11.

Do dochodów głowy rodziny dolicza się dochody jej małżonka sądownie nie rozłączonego oraz dochody krewnych zstępnych, o ile głowie rodziny służy prawo rozporządzania dochodami ze źródeł, należących do krewnych zstępnych, lub też prawo użytkowania tych dochodów.

Jeżeli jednak dochód wymienionych członków rodziny osiągnięty został ze źródeł, o których mowa w art. 3 ust. 3 pkt. b) i ust. 5 ustawy ni-

niejszej, wówczas co do tego dochodu członkowie rodziny podlegają oddzielnemu opodatkowaniu.

Art. 12.

Dochody z udziałów we wspólnej własności, wspólnem posiadaniu lub użytkowaniu opodatkowuje się osobno dla każdego uczestnika, w stosunku do jego udziału. Przy udziałach, których wysokości nie można określić, uczestnictwo przyjmuje się w równych częściach.

Podstawa opodatkowania.

Art. 13.

Opodatkowaniu podlegają dochody, osiągnięte w ostatnim roku kalendarzowym lub w ostatnim roku operacyjnym, względnie gospodarczym, poprzedzającym rok podatkowy.

Art. 14.

Wartość pieniężną dochodów w naturze oblicza się według przeciętnych cen z roku ubiegłego w miejscu, gdzie znajduje się źródło tych dochodów.

Dochody z poszczególnych źródeł.

Art. 15.

Za dochód z gruntów, pozostających we własnym zarządzie, uważa się rzeczywiście osiągnięty czysty przychód z całego rolnego i leśnego gospodarstwa, jako też z produkcji i uprawnień, mających związek gospodarczy z posiadłością gruntową, łącznie z wartością pieniężną produktów, użytych w gospodarstwie domowem podatnika. Przy wydzierżawionych posiadłościach gruntowych lub prawach, z temi posiadłościami związanych, za dochód uważa się rzeczywiście otrzymany czynsz dzierżawny wraz z wartością pieniężną wszelkich świadczeń ze strony dzierżawcy i korzyści, zastrzeżonych na rzecz właściciela, po uwzględnieniu potrąceń, które wpływają na zmniejszenie czynszu dzierżawnego. Dochód z gruntów dzierżawionych ustala się w sposób, wskazany dla gruntów we własnym zarządzie, po potrąceniu jednak z tego dochodu czynszu dzierżawnego oraz innych świadczeń w pieniądzach i w naturze, obciążających dzierżawcę na korzyść właściciela.

Przy obliczaniu ogólnego dochodu z gospodarstw rolnych poniżej 15 ha użytkowego gruntu, położonych w odległości ponad 5 km od granicy miast z ludnością wyżej 100.000 mieszkańców, przyjmuje się dochód w wysokości, nieprzekraczającej wartości 4 centnarów metrycznych żyta z 1 ha gruntu po cenach przeciętnych w roku osiągnięcia dochodu, służącego za podstawę do opodatkowania w myśl art. 13 ustawy niniejszej.

Za dochód z lasu uważa się czysty przychód, uzyskany z wyrębów i wszelkich użytków leśnych oraz wynagrodzenia, otrzymane za odstąpione osobom trzecim prawa użytkowania lasu.

Jeżeli wyręby uskutecznia się w ilości, przewyższającej plan prawidłowego gospodarstwa lub naturalny przyrost lasu. to do ogólnego dochodu podatnika dolicza się tylko sumę, osiągniętą z wyrębu tej części lasu, która była przeznaczona do wyrębu według planu lub odpowiada naturalnemu przyrostowi.

Dochód, osiągnięty z wyrębu, przekraczającego ilość, określoną w planie gospodarstwa leśnego lub ilość, odpowiadającą naturalnemu przyrostowi, podlega oddzielnemu opodatkowaniu w następujący sposób:

cały czysty dochód, uzyskany z nadzwyczajnego wyrębu, dzieli się na 6 równych części: 1/6 część dolicza się do ogólnego dochodu, zaś od dochodu z pozostałych 5/6 części wymierza się podatek w stosunku procentowym, odpowiadającym podatkowi od ogólnego dochodu. Gdyby jednak ogólny dochód był mniejszy od dochodu, podlegającego podatkowi według skali art. 23, wówczas od tych 5/6 części dochodu wyznacza się stawkę podatkową w stosunku procentowym według 1 stopnia tejże skali.

Art. 16.

Za dochód z budynków wynajętych uważa się rzeczywiście osiągnięty całoroczny czysty czynsz za domy, lokale, place, ogrody przy domach i t. p.

Za dochód z budynków, zajmowanych w całości lub w części przez samego właściciela lub członków jego rodziny, tudzież z wszelkich bezpłatnych użytkowań budynków, uważa się czystą wartość użytkowania, jaką budynek lub części tegoż stanowią ze względu na ich jakość i położenie oraz miejscowe stosunki najmu.

O ile posiadacz używa swego budynku lub części tegoż wyłącznie do celów własnego gospodarstwa rolnego, leśnego lub do celów przemysłowych, nie należy brać w rachubę wartości użytkowania ani przy obliczaniu dochodu, ani przy obliczaniu odnośnych kosztów produkcji.

Art. 17.

Za dochód z przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych oraz z wszelkiego rodzaju zajęć zawodowych i innych zatrudnień o celach zarobkowych uważa się różnicę między sumą przychodu, a sumą potrąceń stosownie do postanowień, zawartych w art. 6.

Przy ustalaniu dochodu z przedsiębiorstw stosuje się odpowiednio przepisy art. 21 ust. 5 i 6.

Art. 18 (uchylony).

Art. 19.

Za dochód z kapitałów pieniężnych i praw majątkowych uważa się: procenty od pożyczek, wkładów lub rachunków bieżących i od innych lokat pieniężnych; procenty od procentów i innych nie otrzymanych w terminie sum; kary konwencjonalne za niezwrócony w terminie kapitał lub niezapłacony w terminie procent; procenty z interesów wekslowych oraz z innych zobowiązań pieniężnych, według których kapitał ma być zwrócony po upływie oznaczonego terminu w w kwocie, przewyższającej pierwotną sumę tego kapitału; procenty od wszelkiego rodzaju papierów wartościowych; dywidendy od akcyj

i udziałów; wpływy pieniężne lub mające wartość pieniężną z wszelkiego rodzaju lokat kapitałów; wreszcie renty i dochody z innych praw majątkowych.

Dochody z kapitałów podatnika, które są ulokowane na jego nieruchomościach lub w jego handlu i przemyśle, uważa się za dochody, osiągnięte z nieruchomości lub z przemysłu i handlu.

Przy ustalaniu dochodu z papierów wartościowych nie bierze się pod uwagę zmiany ich wartości kursowej z wyjątkiem papierów, będących w posiadaniu tych przedsiębiorstw, których obroty papierami wartościowemi są przedmiotem interesu handlowego.

Art. 20.

Za dochód z uposażeń, emerytur i z najemnej pracy uważa się wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzach lub w naturze, jakie podatnik uzyskuje ze swego stosunku służbowego lub z tytułu najmu pracy łącznie ze wszystkiemi dodatkami, jak również wszelkiego rodzaju wynagrodzenia, wypłacane osobom, należącym do składu zarządów, rad, komitetów nadzorczych i komisyj rewizyjnych osób prawnych.

Art. 21.

Za podlegający opodatkowaniu dochód osób prawnych, zarówno obowiązanych, jak i nieobowiązanych do publicznego składania rachunków, lecz prowadzących prawidłowe księgi handlowe, uważa się zyski bilansowe, wykazane w zatwierdzonem zamknięciu rachunkowem, sporządzonem zgodnie z postanowieniami art. 6, 8, 10 i 13, nie wyłączając kwot, rozdzielonych pomiędzy członków, wspólników, udziałowców i t. p. tytułem udziału w zyskach w postaci dywidend lub procentów.

Za zyski bilansowe uważa się również sumy, przeznaczone na umorzenie długów lub kapitału zakładowego, na ulepszenie lub rozszerzenie przedsiębiorstwa, jak również na utworzenie wszelkiego rodzaju funduszów rezerwowych, z wyjątkiem kwot, odkładanych przez towarzystwa ubezpieczeniowe na wypłatę sum ubezpieczonych, a ponadto w towarzystwach na wzajemności opartych na zwroty premij dla członków ubezpieczonych.

Za zyski bilansowe uważa się wreszcie te kwoty pensyj i wszelkiego rodzaju wynagrodzenia osób, biorących czynny udział w zarządzie przedsiębiorstwa i zarazem wchodzących do składu zarządu, rad nadzorczych, komitetów dyskontowych i komisyj rewizyjnych w charakterze członków lub ich zastępców, oraz osób upełnomocnionych do samodzielnego prowadzenia całego przedsiębiorstwa, które przekraczają sumarycznie 10% od kapitału zakładowego, a przy kapitale zakładowym do 500.000 zł — 15% od kapitału zakładowego. Przy kapitale zakładowym od 500.000 zł do 750.000 zł dopuszczalne jest potrącenie z tego tytułu do kwoty 75.000 zł.

W wypadkach, szczegółowo uzasadnionych, władny będzie Minister Skarbu granice powyższe rozszerzyć.

Jeżeli osoba prawna, pozostająca w bezpośrednim lub pośrednim związku gospodarczym z osobą, mającą siedzibę lub miejsce zamieszkania zagranicą, tak układa bieg swych interesów, że dzięki temu związkowi, uzależniającemu jedną z tych osób od drugiej, lub będącemu szczególnie korzystnym dla osoby, mającej siedzibę lub miejsce zamieszkania zagranicą, wcale nie wykazuje zysków, albo też wykazuje zyski mniejsze od tych, jakichby należało oczekiwać, gdyby wspomniany związek nie istniał, wówczas dochód podatkowy danej osoby prawnej należy ustalić bez uwzględnienia obciążeń szczególnych, wynikających z powyższego związku.

Jeżeli przewidziane w ustępie piątym ustalenie kwoty dochodu na podstawie ksiąg handlowych natrafia na trudności, wówczas dochód będzie ustalony na podstawie obrotu przy zastosowaniu norm średniej zyskowności dla przedsiębiorstw takiego samego lub podobnego rodzaju.

Art. 22.

Spółki firmowe i firmowo-komandytowe (jawne spółki handlowe i komandytowe) nie podlegają obciążeniu podatkiem dochodowym.

Dochód z tego rodzaju spółek opodatkowuje się odrębnie jako dochód poszczególnych uczestników.

Skala podatkowa.

Art. 23.

Podatek dochodowy wymierza się według następującej skali:

Stopień dochodu	wysokość dochodów w złotych			Podatek w złotych
1	1.500	do	1.550	44
2	1.550	„	1.600	47
3	1.600	„	1.700	52
4	1.700	„	1.800	57
5	1.800	„	1.900	63
6	1.900	„	2.000	70
7	2.000	„	2.100	76
8	2.100	„	2.200	83
9	2.200	„	2.400	94
10	2.400	„	2.600	105
11	2.600	„	2.800	118
12	2.800	„	3.000	130
13	3.000	„	3.200	143
14	3.200	„	3.400	157
15	3.400	„	3.600	171
16	3.600	„	3.800	187
17	3.800	„	4.000	202
18	4.000	„	4.400	227
19	4.400	„	4.800	255
20	4.800	„	5.200	283
21	5.200	„	5.600	314
22	5.600	„	6.000	345
23	6.000	„	6.600	397
24	6.600	„	7.200	454
25	7.200	„	7.800	513
26	7.800	„	8.400	576
27	8.400	„	9.200	657
28	9.200	„	10.000	742
29	10.000	„	11.000	847
30	11.000	„	12.000	958

Stopień dochodu	wysokość dochodów w złotych			Podatek w złotych
31	12.000	do	13.000	1.074
32	13.000	„	14.000	1.196
33	14.000	„	15.000	1.323
34	15.000	„	16.000	1.456
35	16.000	„	17.000	1.619
36	17.000	„	18.000	1.790
37	18.000	„	19.000	1.970
38	19.000	„	20.000	2.156
39	20.000	„	22.000	2.464
40	22.000	„	24.000	2.789
41	24.000	„	26.000	3.131
42	26.000	„	28.000	3.489
43	28.000	„	30.000	3.864
44	30.000	„	32.000	4.256
45	32.000	„	34.000	4.713
46	34.000	„	36.000	5.192
47	36.000	„	38.000	5.693
48	38.000	„	40.000	6.216
49	40.000	„	44.000	7.084
50	44.000	„	48.000	7.997
51	48.000	„	52.000	8.955
52	52.000	„	56.000	9.957
53	56.000	„	60.000	11.004
54	60.000	„	64.000	12.186
55	64.000	„	68.000	13.424
56	68.000	„	72.000	14.717
57	72.000	„	76.000	16.067
58	76.000	„	80.000	17.472
59	80.000	„	88.000	19.336
60	88.000	„	96.000	22.311
61	96.000	„	104.000	25.044
62	104.000	„	112.000	27.911
63	112.000	„	120.000	30.912
64	120.000	„	128.000	34.048
65	128.000	„	136.000	37.319
66	136.000	„	144.000	40.724
67	144.000	„	152.000	44.263
68	152.000	„	160.000	48.160
69	160.000	„	168.000	52.215
70	168.000	„	176.000	56.426
71	176.000	„	184.000	60.794
72	184.000	„	192.000	65.319
73	192.000	„	200.000	70.000

Przy dochodzie ponad 200.000 zł podatek wynosi 70.000 zł i oprócz tego 3.500 zł od każdych pełnych 10.000 zł ponad 200.000 zł.

Do podatku dolicza się ponadto, o ile chodzi o dochody osób fizycznych i spadków nieobjętych:

Ponad	200.000 zł	do	300.000 zł	1½%
„	300.000 „	„	400.000 „	2½%
„	400.000 „	„	500.000 „	4%
„	500.000 „	„	600.000 „	5½%
„	600.000 „	„	800.000 „	7%
„	800.000 „	„	1.100.000 „	9%
„	1.100.000 „	„	1.500.000 „	11%
„	1.500.000 „	„	2.000.000 „	13%
„	2.000.000 „			15%

od całego podlegającego podatkowi dochodu.

Podatek należy jednak wymierzać w ten sposób, aby z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego dochodu bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku, na ten stopień przypadającego.

O ile z dochodu, ustalonego do wymiaru podatku po potrąceniu przypadającej kwoty podatkowej pozostaje mniej, niż wynosi najwyższy dochód wolny od podatku, należy podatek wymierzyć i pobrać tylko w wysokości nadwyżki dochodu ponad tę najniższą granicę.

Art. 24.

Do stawek państwowego podatku dochodowego nie mogą być ustanawiane dodatki na rzecz związków samorządowych.

Na obszarze jednak województw: poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego gminy i powiatowe związki samorządowe mogą pobierać, na podstawie uchwał organów stanowiących, dodatki do państwowego podatku dochodowego.

A. Dodatki te nie mogą przekraczać przy dochodzie podatkowym według skali art. 23:

ponad	1.500 zł	do	24.000	4%	dochodu
„	24.000 „	„	88.000	4,5%	„
„	88.000 „			5%	„

Gdyby na podstawie ulg, przyznanych w art. 27 i 29, wypadło zmniejszyć stopę podatkową poniżej pierwszego stopnia, następuje zupełne zwolnienie od dodatku.

B. Dodatki te wynoszą:

według skali art. 43 — 3% dochodu, poczynając od 25 stopnia tejże skali.

Dochody z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłacanych z funduszów Państwa oraz samorządów, nie podlegają dodatkowi na rzecz związków samorządowych.

Art. 25 (uchylony).

Zwyżki i zniżki podatkowe.

Art. 26.

Stopę podatkową, podaną w art. 23, podwyższa się o 14% dla podatników nieżonatych lub niezamężnych, niemających na utrzymaniu żadnego członka rodziny, lecz osiągających dochód ponad 3.600 zł.

Art. 27.

O ile na utrzymaniu głowy rodziny, której dochód, podlegający opodatkowaniu, nie przekracza 7.200 zł, znajduje się więcej niż jeden członek rodziny, wówczas przypadającą stopę podatkową obniża się o dwa stopnie na każdego następnego członka rodziny.

Gdyby na podstawie ulgi, przyznanej w niniejszym artykule, wypadło zmniejszyć stopę podatkową poniżej pierwszego stopnia, następuje zupełne zwolnienie od podatku.

Art. 28.

Za członków rodziny w myśl artykułów 26 i 27 uważa się: małżonków, dzieci ślubne, nieślubne i przysposobione, krewnych męża i żony w linji wstępnej i zstępnej, rodzeństwo męża i żony, oraz dzieci rodzeństwa tychże.

Art. 29.

Nadzwyczajne okoliczności, istotnie osłabiające siłę podatkową płatników, których roczny dochód, podlegający opodatkowaniu, nie przekracza 12.000 złotych, mogą być podstawą do zmniejszenia podatku, najwyżej o trzy stopnie. Okoliczności te mogą być uwzględnione przez władzę wymiarową z urzędu lub na prośbę płatnika.

Przyznanie takiej ulgi może nastąpić niezależnie od zniżenia podatku na zasadach artykułu 27.

Początek i koniec obowiązku podatkowego. Zmiany w ciągu roku podatkowego.

Art. 30.

Obowiązek podatkowy dla osób fizycznych i prawnych rozpoczyna się z reguły od najbliższego roku po nastaniu stosunków, uzasadniających obowiązek podatkowy.

Natomiast osoby fizyczne i prawne, które mieszkały lub miały siedzibę poza obszarem Rzeczypospolitej i nie pobierały żadnych dochodów ze źródeł, na obszarze tym się znajdujących, a otworzyły w Polsce przedsiębiorstwo, obrały sobie w Polsce miejsce zamieszkania lub siedzibę, albo przybyły do Polski dla zarabku i osiągają dochody, podlegające opodatkowaniu, podlegają obowiązkowi podatkowemu z początkiem najbliższego miesiąca po zajściu wyżej wymienionych wydarzeń.

Art. 31.

Przy wymiarze podatku za rok pierwszy dla wymienionych w części drugiej art. 30 osób fizycznych i prawnych, z wyjątkiem obowiązanych do publicznego składania rachunków, przyjmuje się za podstawę dochód, spodziewany w ciągu pełnych miesięcy, pozostałych do końca tego roku.

Z dochodu, obliczonego w stosunku do całego roku, określa się odpowiednią stawkę podatkową. Podatek wynosi tyle 12-tych części tej stawki, ile pełnych miesięcy pozostało do końca roku, wymiar zaś podatku w roku następnym uskutecznia się od dochodu, obliczonego w ten sposób za cały rok.

Art. 32.

Nowopowstające na obszarze Rzeczypospolitej towarzystwa i zakłady, obowiązane do publicznego składania rachunków, podlegają opodatkowaniu po złożeniu pierwszego sprawozdania, na mocy którego wymierza się podatek zarówno za pierwszy, jak za drugi rok podatkowy od czasu ich powstania.

Podatek oblicza się w sposób, wskazany w art. 31.

Art. 33.

Osoby, wymienione w części drugiej art. 30, powinny w ciągu dni czternastu po zajściu wydarzenia, uzasadniającego ich obowiązek podatkowy, złożyć pierwsze zeznanie, w którem należy podać dochód, spodziewany do końca roku.

Nowopowstające zaś towarzystwa i zakłady, obowiązane do publicznego składania rachunków (art. 32), powinny w terminie miesięcznym po zatwierdzeniu pierwszego zamknięcia rachunkowego złożyć zeznanie w sposób, ustalony przez Ministra Skarbu.

Art. 34.

Dla osób, wymienionych w części drugiej art. 30, gaśnie obowiązek podatkowy z powodu śmierci, wyprowadzenia się z obszaru Rzeczypospolitej i utraty dochodów na tym obszarze z końcem tego miesiąca, w którym wydarzenia te zaszły.

W tych wypadkach należy umorzyć podatek, począwszy od bezpośrednio następującego miesiąca kalendarzowego.

Jeżeli jednak wskutek śmierci podatnika osiągany przez niego dochód nie gaśnie całkiem, wówczas masa spadkowa odpowiada za wymierzony temuż podatek, po umorzeniu kwoty, przypadającej za pozostałą część roku podatkowego, a ciążącej na dochodzie ze źródeł wygasłych wraz ze śmiercią podatnika, z uwzględnieniem odliczeń w stosunku pozostałego dochodu do wygasłej części tegoż dochodu.

Art. 35.

W razie zaniechania działalności w ciągu roku podatkowego przez towarzystwa i zakłady, wspomniane w art. 32, następuje umorzenie podatku, począwszy od następnego miesiąca po zaniechaniu.

Art. 36.

Zastosowanie przepisów części pierwszej art. 34 i art. 35 w wypadkach tam omówionych, z wyjątkiem śmierci, może nastąpić tylko na prośbę, wniesioną do władzy skarbowej w przeciągu dni 14 od nastąpienia tych wypadków.

W razie śmierci podatnika powinni spadkobiercy wnieść doniesienie w przeciągu 3 miesięcy wówczas, gdy domagają się zniżenia podatku w myśl części drugiej art. 34.

Art. 37.

Wymiary podatku dla osób, wymienionych w części drugiej art. 30, z wyjątkiem towarzystw i zakładów, obowiązanych do publicznego składania rachunków, jako też umorzenie lub zniżenie podatku w myśl art. 34 uskutecznia urząd skarbowy; wymiary dla nowopowstałych towarzystw i zakładów, obowiązanych do publicznego składania rachunków, uskuteczniają właściwe władze skarbowe.

Art. 38.

Zmiany, jakie zachodzą w ciągu roku podatkowego w wysokości dochodu lub we wszystkich innych stosunkach podatnika, nie wpływają na zmianę podatku za odnośny rok podatkowy z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 34 i 35.

Jeżeli jednak wskutek nieszczęśliwych okoliczności lub nadzwyczajnych wydarzeń zdolność płatnicza osoby fizycznej znacznie osłabła, urząd skarbowy może na prośbę podatnika, wniesioną

najpóźniej do końca roku podatkowego, umorzyć odpowiednią część wymierzonego podatku, gdy uzna, że podatnik tej ulgi potrzebuje.

Art. 39.

Terminy płatności podatku dochodowego ustanawia się na dzień 1 maja i 1 listopada roku podatkowego.

Do dnia 1 maja roku podatkowego należy uiścić podatek w wysokości połowy tej kwoty, która przypada wedle skali art. 23 ustawy od wykazanego w zeznaniu dochodu i dowód uskutecznionej zapłaty w oryginale lub w odpisie, przez płatnika podpisanym, dołączyć do zeznania.

Osoby, które w terminie, wyznaczonym do składania zeznań, zeznania nie złożą, obowiązane są najpóźniej do 1 maja roku podatkowego uiścić połowę podatku, wymierzonego za poprzedni rok podatkowy.

W terminie do 1 listopada roku podatkowego winni są wszyscy płatnicy uiścić ewentualną różnicę między podatkiem, wymierzonym na dany rok przez władze podatkowe, a podatkiem zapłaconym w terminie do 1 maja roku podatkowego.

Art. 40.

Podatnicy, wymienieni w części drugiej art. 30 i art. 32, powinni zapłacić wymierzony podatek w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu płatniczego.

Dział II.

Opodatkowanie dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

Art. 41.

Dochody, wymienione w art. 20 ustawy, objęte skalą miarodajną do ustalania potrąceń (art. 43), podlegają podatkowi dochodowemu na zasadzie przepisów Działu II ustawy niniejszej.

Art. 42.

Za podstawę podatku przyjmuje się wysokość uposażeń, względnie wynagrodzeń bieżących, otrzymywanych zarówno w pieniądzach, jak i w naturze, obliczoną w stosunku rocznym.

Dochody te opodatkowuje się w całości, nie stosuje się do nich odliczeń z art. 10, tudzież zniżek i zwyżek podatkowych z art. 26, 27 i 29 ustawy niniejszej.

Wartość pieniężną dochodów w naturze oblicza się podług ceny w dniu 1 stycznia roku podatkowego.

Art. 43.

Podatek pobiera się drogą potrącenia przy każdej wypłacie wynagrodzenia według następującej skali:

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych		Stopa procentowa podatku
	ponad	do	
1	1.500	1.600	1
2	1.600	1.700	1,2
3	1.700	1.800	1,4
4	1.800	1.900	1,6
5	1.900	2.000	1,8
6	2.000	2.100	2
7	2.100	2.200	2,2
8	2.200	2.300	2,4
9	2.300	2.400	2,6
10	2.400	2.500	2,8
11	2.500	2.600	3
12	2.600	2.700	3,2
13	2.700	2.800	3,4
14	2.800	2.900	3,6
15	2.900	3.000	3,8
16	3.000	3.100	4
17	3.100	3.200	4,2
18	3.200	3.400	4,4
19	3.400	3.600	4,6
20	3.600	3.800	4,8
21	3.800	4.000	5
22	4.000	4.200	5,2
23	4.200	4.400	5,4
24	4.400	4.800	5,6
25	4.800	5.200	5,8
26	5.200	5.600	6
27	5.600	6.000	6,2
28	6.000	6.400	6,4
29	6.400	6.800	6,6
30	6.800	7.200	6,8
31	7.200	7.600	7
32	7.600	8.000	7,2
33	8.000	8.800	7,8
34	8.800	9.600	8,2
35	9.600	10.400	8,6
36	10.400	11.200	9,2
37	11.200	12.000	9,8
38	12.000	13.000	10,6
39	13.000	14.000	11,4
40	14.000	15.000	12,2
41	15.000	16.000	13
42	16.000	17.000	13,6
43	17.000	18.000	14,2
44	18.000	19.000	14,8
45	19.000	20.000	15,4
46	20.000	22.000	16
47	22.000	24.000	16,6
48	24.000	26.000	17,2
49	26.000	28.000	17,8
50	28.000	30.000	18,4
51	30.000	32.000	19
52	32.000	34.000	19,8
53	34.000	36.000	20,6
54	36.000	38.000	21,4
55	38.000	40.000	22,2
56	40.000	44.000	23
57	44.000	48.000	23,8
58	48.000	52.000	24,6
59	52.000	56.000	25,4
60	56.000	60.000	26,2
61	60.000	64.000	27,2
62	64.000	68.000	28,2
63	68.000	72.000	29,2

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych		Stopa procentowa podatku
	ponad	do	
64	72.000	76.000	30,2
65	76.000	80.000	31,2
66	80.000	88.000	32,2
67	88.000	96.000	33,2
68	96.000	104.000	34,4
69	104.000	112.000	35,6
70	112.000	120.000	36,8
71	120.000	128.000	38
72	128.000	136.000	39,2
73	136.000	144.000	40,4
74	144.000	152.000	41,6
75	152.000	160.000	43
76	160.000	168.000	44,4
77	168.000	176.000	45,8
78	176.000	184.000	47,2
79	184.000	192.000	48,6
80	192.000		50

Podstawę do ustalenia stopy procentowej przypadającego do potrącenia podatku stanowi wysokość wypłacanego wynagrodzenia, obliczona w stosunku rocznym.

W celu ustalenia stopy procentowej przy wypłacie jednorazowych wynagrodzeń dolicza się je do obliczonej w stosunku rocznym sumy ostatniego perjodycznego wynagrodzenia.

W stosunku do osób, które wynagrodzeń perjodycznych nie otrzymują, podstawę do ustalenia stopy procentowej podatku stanowi kwota wypłacanego wynagrodzenia. W przypadkach powtarzających się w ciągu roku wypłat wynagrodzeń nieperjodycznych należy celem ustalenia właściwej stopy procentowej i obliczenia podatku dodawać do kwoty bieżąco wypłacanej kwoty wypłat już dokonanych i na podstawie łącznej sumy ustalać stopę procentową i obliczać podatek. Od tak ustalonej kwoty podatku potrąca się podatek poprzednio pobrany, a pozostała różnica stanowi podatek, przypadający bieżąco do potrącenia.

Jeżeli służbodawca nie potrąca należnego podatku od wypłacanego wynagrodzenia, lecz ponosi go z własnych funduszów, wówczas obowiązany jest przyjąć za podstawę obliczenia podatku taką kwotę wynagrodzenia, by, po potrąceniu od tej kwoty obliczonego podatku, pozostała różnica wyrażała sumę przypadającą pracownikowi do wypłaty.

Art. 44.

Obowiązek potrącania podatku ciąży na władzach, urzędach, jako też na instytucjach i przedsiębiorstwach i wogóle na służbodawcach, wypłacających wszelkiego rodzaju wynagrodzenia.

Potrącone kwoty należy wpłacić do kasy właściwego urzędu skarbowego w terminie do dni 7 po upływie miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiła wypłata wynagrodzenia, z dołączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według przepisanego wzoru, lub też odpisu listy płacy, zawierającej dane, niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń.

Art. 45.

Osoby, które:

a) otrzymują wynagrodzenie od różnych służbodawców,

b) otrzymują od jednego służbodawcy dwa lub więcej wynagrodzeń perjodycznych, bądź też obok wynagrodzenia perjodycznego również wynagrodzenia jednorazowe, o ile łączna suma wynagrodzeń za dany rok kalendarzowy przekracza 4.800 zł, —

obowiązane są po upływie danego roku uiścić tytułem podatku dochodowego według Działu II ustawy niniejszej różnicę, jaka przypada do zapłaty od łącznego rocznego wynagrodzenia według skali art. 43, a łączną kwotą, potrąconą w trybie art. 44 tytułem podatku w ciągu ubiegłego roku.

Kwotę, przypadającą z powyższego tytułu do zapłaty, osoby, wymienione w ustępie pierwszym pod a) i b), powinny obliczyć i wpłacić do kasy właściwego urzędu skarbowego w dwóch ratach półrocznych, a to do 15 kwietnia i do 15 października każdego roku. Przy uiszczeniu pierwszej raty półrocznej należy złożyć w kasie urzędu skarbowego obliczenie różnicy, sporządzone na przepisanym formularzu.

Podatek należy jednak wymierzać w ten sposób, aby z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego dochodu bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku, na ten stopień przypadającego.

Dział III.

Art. 46.

Upoważnia się izby skarbowe do zezwolenia związkom rewizyjnym, wymienionym w art. 66 i 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495), posiadającym na mocy art. 68 tejże ustawy prawa rewizji, na składanie zeznań o dochodzie, wyjaśnień i odwołań w imieniu spółdzielni, do tych związków należących, oraz na uiszczanie podatku dochodowego, przypadającego od spółdzielni związkowych.

Art. 46-a.

Minister Skarbu może obniżać skale podatku, ustalone w art. 23 i 43 ustawy niniejszej.

Art. 47.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 48.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1925 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej.

—

Poz. 7. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 9 grudnia 1935 r. o sprostowaniu błędu

w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 29 sierpnia 1935 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych, o terminie rozpoczęcia prac komisyj klasyfikacyjnych.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 13 stycznia Nr. 9 Rok 1936

Poz. 15. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 stycznia 1936 r. o organizacji Komendy Głównej Policji Państwowej.

Na podstawie art. 26 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 5 poz. 27) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Komendant Główny Policji Państwowej zarządza sprawami, wymienionemi w art. 23 a. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej.

Organem pracy Komendanta Głównego P. P. jest Komenda Główna Policji Państwowej.

§ 2.

W skład Komendy Głównej P. P. wchodzą: Komendant Główny P. P., Szef Sztabu, Inspekcja, Wydziały, Samodzielny Referat Wojskowy, Sekretarjat i Adjutant.

Wydział I-szy Organizacyjno-Wyszkoleniowy, Wydział III-ci — Personalny, Samodzielny Referat Wojskowy i Sekretarjat stanowią Sztab, podległy przez Szefa Sztabu Komendantowi Głównemu Policji Państwowej.

Wydział II-gi — Gospodarczy i Wydział IV-ty — Centrala Służby Śledczej, Inspekcja i Adjutant podlegają bezpośrednio Komendantowi Głównemu Policji Państwowej.

§ 3.

Wydanie szczegółowych przepisów o organizacji i podziale pracy w Komendzie Głównej Policji Państwowej poruczam Komendantowi Głównemu Policji Państwowej.

§ 4.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym tracą moc obowiązującą przepisy Ministra Spraw Wewnętrznych o organizacji Głównej Komendy Policji Państwowej z dnia 28 grudnia 1922 r. (Monitor Polski z 1923 r. Nr. 30, poz. 32) oraz rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 kwietnia 1927 r., zmieniające przepisy o organizacji Głównej Komendy Policji Państwowej (Monitor Polski Nr. 86, poz. 207).

z 14 stycznia Nr. 10 Rok 1936

Poz. 16. Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, ustalające warunki pracy i płacy robotników rolnych na rok służbowy 1936/37 na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego.

z 15 stycznia Nr. 11 Rok 1936

Poz. 17. Zarządzenie o nadaniu Wielkiej Wstęgi Orderu Odrodzenia Polski.

z 16 stycznia Nr. 12 Rok 1936

Poz. 18. Ogłoszenie Generalnego Komisarza Wyborczego z dnia 7 stycznia 1936 r o przyznaniu wakującego mandatu w Senacie.

Poz. 19. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 3 stycznia 1936 r. o ustaleniu wysokości 5% Pożyczki Konwersyjnej.

Poz. 20. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 31 grudnia 1935 r. w sprawie nadania umowie zbiorowej z dn. 22 października 1935 roku mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich zatrudniających układaczy posadzek (parkieciarzy) na terenie miasta wielkiej Gdyni.

z 17 stycznia Nr. 13 Rok 1936

Poz. 21. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 2 stycznia 1936 r. o umorzeniu w dziesięciu serjach Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Poz. 22. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 8 stycznia 1936 r. o umorzeniu w drodze skupu obligacji 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej 1933 r. na ogólną sumę nominalną Marek Rzeszy Niemieckiej 137.500

z 18 stycznia Nr. 14 Rok 1936

Poz. 23. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 stycznia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie ulg w podatku przemysłowym od obrotu dla przedsiębiorstw wyrobu samochodów i podwozi samochodowych.

Druk. Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.